

Autor: Israel Shamir

Ron Unz, neohrožený štoural do obecně zastávaných dogmat, nedávno zveřejnil svou rozsáhlou esej, v níž spojil několik svých starších textů pod titulkem *Mossad Assassinations* (z vynikající série *American Pravda*, kterou rozhodně doporučujeme a jejíž jednotlivé části výhledově plánujeme přeložit a publikovat v češtině – pozn. DP). Mám rád jeho civilní styl prostý patosu a bombastičnosti. Nesnaží se čtenáři přednášet ani kázat, ale spíš se s ním podělit o svůj vlastní pokrok v materii – co se za poslední den dozvěděl a jak. Číst jeho články vyvolává podobně libé pocity jako rozhovor s příjemným erudovaným sousedem: v hypotetickém filmovém zpracování Unzova života by ho velice dobře mohl ztvárnit Henry Fonda. Rozsah jeho článků (tento zatím poslední má přes 27 000 slov) nevnímám jako přítěž, ale jako výhodu, přesto však jeho obsah stručně shrnu.

V podstatě v něm spolu s Unzem čteme tlustý svazek (750 stran) *Rise and Kill First* (z talmudského doporučení „přijde-li tě někdo zabít, povstaň a udeř první“) od Ronena Bergmana, velice pečlivě zpracovanou knihu o cílených vraždách spáchaných Mosadem. Unz si při probírání se záplavou informací rychle uvědomil zásadní nedostatek knihy: Bergman svou studii vražd spáchaných Mosadem předložil k revizi a cenzuře... Mosadu. Jakkoliv mu tato opatrnost dost možná zachránila krk před odvetou *Kidonu*, jak si zabijácké jednotky Mosadu říkají, jeho knize to na každý pád značně ubralo na užitečnosti i přesvědčivosti. Dílo o zabijácích, schválené jejich komitétem, je totiž hagiografickým cvičením, nikoliv kritickým pohledem na dějiny. Unz se proto zaměřuje na slepá místa Bergmanovy knihy; na psy, kteří neštěkali a jako středověký glosátor osvětluje svými cennými postřehy jinak nejasný (záměrně?) text.

Asasíni jsou zpět! „Přijde-li tě někdo zabít, povstaň a udeř první“

Proč by nás mělo toto téma vůbec zajímat? Unz nabízí břitkou odpověď. Mosad zavraždil více lidí než tajné služby všech ostatních států – více než obávaná KGB, z řetězu utržená CIA i MI6 Jamese Bonda dohromady. „Zářezy na pažbě Mosadu početně převyšují součet všechny zbylých vlivných světových hráčů. Mám dojem, že všechna šokující odhalení vražených plánů CIA či KGB za studené války, na něž jsem za ta léta narazil v novinových článcích, by se celkem bez problémů vešla do jedné dvou kapitol Bergmanova objemného svazku.“

Podobný stát ovšem existoval už v minulosti, kdy středověcí **asasíni** z Alamútu ovládali část Blízkého východu. Jejich síla spočívala v ochotě a připravenosti fyzicky se zbavit schopných a silných křižáckých i saracénských vůdců a ponechat naživu jen pohlaváry slabé a letargické, snadno přístupné jejich hrozbám a rozkazům. Výhrůžkami (občas naplněnými) evropským a americkým vůdcům nás tak Židé, tito moderní asasíni, uvedli do světa slabých a zkorumpovaných politiků, kteří místo starostí o přání voličů raději plní Židům vše, co jim vidí na očích.

Co víc, zatímco Spojené státy řízené anglosaskou vládnoucí vrstvou se nikdy neuchylovaly k vraždám svých protivníků, se vzestupem židovské moci přijaly mnohé z taktiky malého židovského státu (Izrael) také nově židovský stát větší, USA. „Za Bushova působení v Bílém domě došlo k 47 těmto jinak nazvaných vraždám. Jeho následovník, ústavní právník ozdobený Nobelovou cenou za mír Barack Obama, ho s celkovým účtem 542 mimosoudních zabití hravě překonal“ – a jak známo, Trump se nechtěl nechat zahanbit, a tak nechal rovnou zavraždit **iránského generála**. Proto nelze studium vražedné stopy Mosadu brát na lehkou váhu a po Unzově vzoru lze kritické čtení Bergmana nanejvýš doporučit.

Jeho kniha však nepřináší v podstatě žádná nová zjištění – tak zní první odhalení Rona Unze. Tolik případů s tolika podrobnostmi a ani v jednom z nich se nejedná o dříve neznámou zásadnější informaci. Temná podezření tak zůstávají skryta a autor o nich nemluví. Byť mohl, **nezabývá se (podezíraným) zavražděním Jásira Arafata stejným vzácným radioaktivním izotopem, s jehož pomocí byl usmrcen ruský zběh od KGB Litviněnko** (vražda byla i přes jejich vehementní protesty připsána na vrub Rusům) nebo důstojník brazilského letectva, kterého Mosad odstranil, aby Brazílii zabránil stát se jadernou mocností. (Otrava radiací je zdá se mezi agenty Mosadu velice populární). „Bergman jednoduše opakuje kategorická izraelská popření... a **zdůrazňuje, že i kdyby pravdu znal, nemohl by ji zveřejnit, protože kniha vznikla pod přísnou izraelskou cenzurou**“.

Bergman se velice usilovně snaží neupozorňovat na znepokojivou knihu Victora Ostrovského *By Way Of Deception* (Z Bible, **Příslaví 24:6**. V mnoha českých překladech ovšem zaniká důraz na lstivost /„deception“ totiž znamená klam nebo šálení/ – pozn. DP), zběh z Mosadu, jemuž se zázrakem podařilo vyhnout vrahům z Kidonu a říci světu o pozoruhodných krvavých skutcích Mosadu. Bergman ji zmiňuje pouze v jediné poznámce, o Ostrovského pokračování, ještě znepokojivějším a děsivějším titulu *The Other Side of Deception*, pak mlčí úplně a jeho odhalením se opatrně vyhýbá. A zatímco Ostrovsky otevřeně vysvětluje, že za mnohé ze svých úspěchů vděčí Mosad spolupráci s početnými *sayanim*, tedy **místními Židy**, připravenými poskytnout izraelským tajným službám veškerou pomoc, ať už jde o bezpečný dům (pro srovnání, v terminologii bývalé StB „konspirační“ nebo „propůjčený“ byt – pozn. DP), auto, půjčku nebo hotovost, v rejstříku Bergmanova díla se slovo *sayan* vůbec neobjevuje.

Nic nepíše ani o vysoce sofistikovaně provedeném atentátu na pákistánského prezidenta generála **Zijául Haka**, který zemřel ve vraku letadla, do jehož kabiny někdo nastražil smrtící plyn a ono se následně zřítilo. Touto metodou by se mimochodem dala objasnit spousta dosud nevysvětlených leteckých neštěstí. Generál Hak nechal zkonstruovat **islámskou**

jadernou bombu, čemuž chtěl Izrael za každou cenu zabránit.

Bergman taktně mlčí i o izraelských i palestinských politicích, jež Mosad sprovodil ze světa, jelikož je považoval za příliš „měkké“ a pacifistické. Vrazi neznali žádné hranice: panuje silné podezření, že zavraždili Jicchaka Rabina, (relativně) míru nakloněného premiéra Izraele; neváhali se zbavit dokonce ani budoucího šéfa Mosadu, válečného hrdiny a zástupce velitele generálního štábu Yekutiela Adama, neboť věděli, že by se pokusil zastavit jejich svévolné vraždění. Ostrovsky vypráví mj. také o vraždě britského mediálního magnáta Roberta Maxwella, narafičené jako sebevražda, který měl po mnoha letech věrné služby tu drzost požádat je o půjčku. Bergman případ vůbec nezmiňuje.

Izraelské zabijáky žádnou posvátnou bází podle všeho nenaplnuje ani majestát úřadu prezidenta Spojených států. Vypracovali tak plán atentátu na prezidenta Bushe staršího, když se v roce 1991 pokusil umravnit Izrael. (Unz si ověřil a potvrdil, že americká Tajná služba skutečně od Ostrovského obdržela varování, které rozhodně nebrala na lehkou váhu.) **Plán se sice nepovedlo uskutečnit, prezident Bush však překvapivě neobhájil svůj mandát - podobně jako nedlouho před ním prezident Jimmy Carter, židovskými jestřáby také považovaný za „protiizraelského“.** Ještě před samotným vznikem Izraele se ale předchůdci Mosadu pokusili zavraždit prezidenta Harryho S. Trumana. Jelikož se někdy v té době stal obětí jejich úkladů vysoce postavený britský diplomat lord Moyne, měli - a mají - američtí prezidenti velice dobré důvody nebrat židovské požadavky na lehkou váhu.

Ron Unz se detailně zabývá také atentátem na prezidenta Kennedyho v roce 1963. Především na základě zásadního historického bádání a rešerší zesnulého Michaela Collinse Pipera je přesvědčen, že Kennedy zemřel kvůli svým požadavkům, aby Izrael vpustil do svého jaderného zařízení Dimona mezinárodní inspektory a snažil se dosáhnout de-nuklearizace Izraele. Unz se touto otázkou zabýval už v minulosti, zde však přidává velice důležitý detail.

Robert Kennedy byl zavražděn v okamžiku, kdy měl velkou šanci stát se americkým prezidentem, dost možná proto, aby nemohl náležitě prošetřit smrt svého bratra. Mladý Palestinec Sirhan Sirhan byl zadržen na místě činu, rychle zatčen a odsouzen za vraždu. Podle mnoha odborníků ale posloužil jako obětní beránek v rámci širšího spiknutí a panuje silné podezření, že jeho jednání bylo vyvoláno nějakou formou hypnózy nebo kontroly. Fantaskní výmysly? Snad, Unz však v Bergmanově knize narazil na potenciálně velmi vypovídající informaci: zhruba v době atentátu na Kennedyho prošel v Izraeli jiný mladý Palestinec intenzivním programem hypnotického „kondicionání“ Mosadem. Cílem bylo použít ho k zavraždění vůdce OOP Jásira Arafata.

Hezky to do sebe zapadá. Mosad zdá se vděčí svému předchůdci, „Starci z hory“, nejslavnějšímu veliteli asasínů, skutečně za mnohé. Hypnotické „kondicionání“ by vysvětlilo záhadu vraždy Roberta Kennedyho a možná i řady dalších. Ronen Bergman sám sice toto spojení neučinil, umožnil to ale Ronu Unzovi.

Bergman popisuje děsivou historii pokusů Mosadu spáchat teroristické útoky v masivním měřítku:

V roce 1981 došlo na popud izraelského ministra obrany Ariela Šarona k masivní vlně teroristických útoků pod „falešnou vlajkou“... Pod vedením izraelských operativců začaly v palestinských čtvrtích Bejrútu a dalších libanonských měst vybuchovat ohromné **nálože v autech**, jež si vyžádaly mnoho mrtvých a zraněných mezi civilisty. Jediný říjnový útok zabil a zranil přes 400 lidí a v prosinci už docházelo skoro k dvaceti atentátům měsíčně, navíc díky využití nové izraelské technologie bezpilotních letadel nebývale efektivních. **K zodpovědnosti za útoky se přihlásila dosud neznámá libanonská organizace, skutečným cílem však bylo vyprovokovat OOP k vojenské odvetě vůči Izraeli, a tím ospravedlnit Šaronem plánovanou invazi na území severního souseda.** Jelikož ale OOP odmítala polknout nabízenou návnadu, byly uspišeny plány na obrovský pumový atentát na velkém libanonském stadionu, kde se měly 1. ledna konat masové oslavy za účasti vrcholných představitelů. Mnohatunová nálož měla způsobit takovou spoušť a krveprolití, jež by byly „bezprecedentní i na libanonské poměry“.

Tehdejší ministerský předseda Begin však plánu vystavil stopku. Když se Unz dostal k této historii, přimělo ho to k novým úvahám o útocích z 11. září. V minulosti už se pádem Dvojčat **zabýval** a odmítl jak vládní vysvětlení o devatenácti Arabech s noži na koberce, tak i alternativní vysvětlení o „prácičce zevnitř“, na niž by podle něj nikdo z Bushovy vlády neměl dostatečnou kuráž. S novými informacemi od Bergmana se však celá záležitost ukázala v novém světle. Ariel Šaron sice po zásahu premiéra nemohl zavraždit desítky tisíc lidí na bejrútském stadionu v roce 1981, v roce 2001 už však seděl v této nejvyšší funkci sám, takže mu nic a nikdo nemohl zabránit ve vraždě tří tisícovek Newyorčanů. Risk to sice byl značný, ale vyplatil se. Amerika byla v roce 2001 prosperující a celkem pokojnou zemí, zatímco Izrael se potácel na pokraji zkázy. O dvacet let později se Izraeli vede nebývale dobře, zatímco Amerika následkem sekvence událostí po útocích z 11. září balancuje na hraně propasti.

Unz ani Bergman se však nepokusili zasadit politické vraždy Mosadu do širšího kontextu židovských dějin. Atentáty totiž nejsou výmyslem Mosadu a dokonce asi sionistického hnutí. Tvoří nedílnou součást židovské kolektivní DNA přinejmenším od sklonku 19. století. Na vraždě ruského cara **Alexandra II.** v roce 1881 se podílela Židovka (**Hasija Helfmanová** – pozn. DP). Ruský premiér Peter Stolypin, muž, který snad mohl zabránit revoluci, padl v roce 1911 za oběť židovskému atentátníkovi **Dmitriji Bogrovovi**. Mezi těmito dvěma útoky na nejčelnější představitele ruského státu došlo v Ruském impériu ale k nespočtu vražd úředníků a politiků, jejichž pachatelé byli v mnoha případech vedeni dvojicí židovských teroristů jménem **Grigorij Geršuni** a **Jevno Azef**.

Teroristických metod se ale nezříkalo ani v té době ještě nevelké sionistické hnutí nebo židovská socialistická strana Bund. Nemálo z teroristů, kteří patřili k nežidovským organizacím, se časem rozhodlo odejít do rodičího se palestinského státu v Palestině. **Pinchas Rutenberg**, terorista a zabiják, se stal sionistou a význačným podnikatelem, zakladatelem energetické společnosti (původní název **Palestine Electric Company Ltd.** – pozn. DP), po kterém jsou pojmenovány ulice v mnoha izraelských městech.

Konečnou pro židovský terorismus rozhodně nebyla ani revoluce: v roce 1919 se Židovka **Fanny Kaplanová** pokusila zavraždit Vladimíra Lenina, který sice přežil, zůstaly mu však následky a nedlouho poté v roce 1924 podlehl dlouhé nemoci. V roce 1953 zemřel za podezřelých okolností jeho nástupce Josef Stalin poté, co si znepřátelil židovské společenství. A židovský teror se přelil až daleko za hranice někdejšího Ruského impéria: oběti pomstychtivých Židů se ve svém exilu stal třeba ukrajinský vůdce direktoria **Symon Petljura** nebo německý diplomat **Ernst vom Rath**.

Před lety jsem se v Izraeli setkal se starým teroristou, který zabil spoustu lidí v předrevolučním carském Rusku a následně utekl do Palestiny. Řekl mi, že úspěšný terorista potřebuje dynamit a noviny. Dynamit bez mediální podpory příliš nefunguje – a totéž platí i *vice versa*. Bez médií totiž stvoříte mučedníka. Bez smrtelné hrozby však názorově pevnějším lidem na vašich spiscích nijak nesejde.

Často slýcháme, že **židovský vliv** se opírá hlavně o finanční a mediální moc. Není to však celá pravda. Třetím pilířem židovské dominance je prachobyčejný strach ze smrti.

S nepřítelem se tak lze vypořádat

(a) Skrze média. Ta nejprve „vygumují“ všechny zmínky o něm – a pokud to nepomůže, spustí přehradnou palbu *ad hominem* výpadů.

(b) Penězi. Ford se pokusil postavit židovskému vlivu, obdržel však nabídku, již nemohl odmítnout. Omluvil se, své knihy spálil a rozhodl se pro cestu pokání, než aby jeho automobilové podniky zbankrotovaly.

(c) Prachsprostým zavražděním těch, kterým na negativní publicitě ani penězích nesejde.

Ačkoli nejsou politické vraždy pro Židy nic nového, Stát Izrael je začal využívat ve velkém. Po celém světě zabil, pohaněl a zničil tisícovky lidí. A to je neodmyslitelný problém spjatý s židovským státem: jiný ani být nemůže. „Židovská tradice je ohromně etnocentrická a cizince dehumanizuje se stěží překonatelnou chutí,“ píše **Ed Herman** ve své knize *Triumph of the Market*.

V tom je ostatně i problém s Trumpovou „Dohodou století“: nikoliv v její nespravedlivosti (taková sice je, ale život je holt nefér), ale v tom, že zachovává odloučený židovský stát. Dokonce i umenšený židovský stát by zůstal základnou Mosadu, odkud by jednotky zabijáků z *Kidonu* ohrožovaly životy prezidentů a politiků. I umenšenému židovskému státu by zůstaly v rukou jaderné zbraně, namířené proti zbytku světa. I umenšený židovský stát zůstane prolezlý hluboce zakořeněnou a nanejvýš **xenofobní ideologií**, zdrojnicí ideologické kontaminace pro potomky Židů i Nežidů.

Když nemilosrdní mongolští válečníci na sklonku 13. století konečně dobyli sídlo asasínů v **Alamútu**, vypudili asasíny ze všech jejich horských útočišť a jejich spiknutí nadobro rozetnuli. Jejich neškodní potomci, **ismailité**, už svými mírumilovnými životy klid sousedů nijak neruší.

Pokud nevyřešíme problém, najdou se časem nějakí noví Mongolové, kteří poboří Stát Izrael a učiní potomky Židů podobně neškodnými jako **ismaility**.

Celý problém je však možné vyřešit mírumilovným sloučením Izraele a Palestiny do jediného demokratického státu, podobně jako k tomu došlo v Jižní Africe – ne vytvářet Bantustány, jak navrhuje Trump s Kushnerem. Nebude to sice výlučně židovský útvar, etnicky/nábožensky čisté státy však už v současnosti beztak neexistují. Znamenalo by to konec Státu židovských asasínů: Izrael se časem mírumilovně rozpustí ve zbytku regionu a potomci Židů mezi národy, kde v současnosti přebývají.

Úvaha Israela Shamira **The Assassins Are Back!** vyšla na stránkách Unz Review 20. ledna 2020.